

Ako víla Perlička poslala pohromu na Zem...

Kde bolo, tam bolo...no nebolo to v krajine zázrakov... Bola to obyčajná dedina, kde ľudia plytvali najdrahšou tekutinou na svete, bez ktorej sa nedá žiť. Umývali autá, odpadky hádzali do potokov, znečisťovali prírodu, a tak sa zrazu stala z čírej tekutiny škaredá a zapáchajúca, hustá a mazľavá látka. Nedala sa piť, nemohlo sa z nej variť, ani umývať sa, ba dokonca ostávali po nej aj čierne škvrny na vyblýskaných autách.

Všetci si pošuškávali, že na nich niekto poslal pohromu. Najprv si z toho nič nerobili, lebo v obchode boli zásoby rôznych druhov vôd. Lenže časom sa minuli a nebolo čo piť.

Pomaly vyschol aj každý pramienok v okolitej krajine. To víla Perlička sa tak nahnevala na ľudí, keď si chcela omočiť vytancované nôžky v horskej bystrine. Namiesto osvieženia prišlo strašné sklamanie. Nôžky čierne, lepkavé. Už som dotancovala, pomyslela si Perlička, keď sa prilepila na trávu. Poradila sa s vodným škriatkom a spoločne vymysleli trest pre tých, čo si nevedia vážiť vodu. Zastavili prúd v každom potoku, vysušili lesné jazierka, ba aj na ďalekom morskom dne sa ligotala soľ.

Čo teraz, čo len budeme robiť?... bedákali ľudia. Dozaista pomrieme od smädu a špiny. Dali hlavy dokopy. Rozmýšľali, rozmýšľali a prišli na to, čo urobiť a ako napraviť to, čo pokazili. Vyhlásili rozhlasom veľkú ekologickú brigádu na záchranu vody.

Pozor, pozor, dobre počúvajte!!!

Všetci, čo budeme žiť, čistú vodu chceme piť.

Na brigádu poďte všetci, doneste si rôzne veci.

Rukavičky gumené, ba aj vedrá drevené.

Začneme už pri prameni, chceme všetko v dobro zmeniť.

Vyzbierame kopec špiny, zanesieme do dediny.

Tam už bude firma taká, čo na odpad bude čakať.

Keď korytá vyčistíme, vodnú vílu poprosíme,

aby nám už dala vody, nespravíme žiadne škody.

Na druhý deň ráno, všetci, čo mali zdravé ruky a nohy, sa zišli uprostred dediny. Nebolo im veru do reči. Boli smädní a špinaví. A tak sa pustili do práce. Čistili studne, korytá potokov a odpadky nosili na jednu hromadu, ktorá rástla a rástla a zrazu bola vyššia ako kostolná veža. Ľudia ani tomu veriť nechceli, koľko špiny a odpadkov nahádzali do riek.

Keď všetko vyčistili, boli ešte viac smädní a polihovali na brehoch potôčika bez vody. Cítili sa ako na Sahare. Pred očami im poskakovali čierne kruhy a v ušiach ako by im znela zurčiaca voda. Žblnk, žblnk, žblnk... Nikto sa neodvážil otvoriť oči, aby sa mu sen o vodičke neskončil. Ale zvuk žblnkajúcej vody v potôčiku bol čoraz silnejší a silnejší. Tak sa konečne odvážili otvoriť oči a čo nevidia? ... VODA, VODA, VODIČKA !!!

Ďakujeme, ďakujeme... Ľudia pili, umývali sa, skákali strmhlav do potoka a ich smiech sa doniesol až k prameňu, kde sa šťastne usmievala Perlička a vodný škriatok.

Perlička mala ešte veľa, veľa práce.

Lieta z juhu na Severný pól, aby každý šťastný bol.

Všetku vodu sveta chráni, znečisteniu tak zabráni.